

[Søren P. Larsen.]

tage Ordet for yderligere at uddybe de Tanker, det ærede Medlem Hr. Strøm i sine Bemærkninger til os gav Udtryk for. Jeg havde ventet, at det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen havde udtalt sig som Kommunalmand, men der kom ikke noget frem. Det kunde interessere mig at vide, om det ærede Medlem som Kommunalmand har væsentlige Anker mod Venstres Forslag, idet det er vor Opfattelse, at naar Staten økonomisk sidder i det, som den gør — hvad den afgaaede Finansminister jo har taget Æren for —, og naar den tilkomne Finansminister har slaaet paa Kassen og henvist til Millionerne, vilde det være rimeligere, om Staten overtog en større Del af de Byrder, som denne Lovgivning fører med sig, begrundet i den Prisstigning, som finder Sted paa disse Omraader.

Jeg hørte nok, at det ærede Medlem Hr. Nøhr gjorde op, at der var kommet saa og saa mange Millioner af den indenrigsministerielle Udligningsfond, og naar det ærede Medlem siger det, er der ingen Grund til at tvivle om Millionernes Antal og Fordeling. Men der er andre Forhold, som man maa gøre opmærksom paa for Øjeblikket med Henblik paa Kommunernes Stilling: at en væsentlig Del af den Udvidelse af Sociallovgivningen, som blev gennemført i forrige Rigsdagssamling, er traadt i Kraft pr. 1. Oktober. Det ærede Medlem Hr. Nøhr, der ellers ikke indrømmer ret meget, vilde dog nok give Udtryk for, at Kommunerne, der stadig skulde staa i Forskud paa disse Omraader, nu har det trangt nok. Jeg vil sige det paa den Maade, at den udvidede Sociallovgivning stiller betydelige økonomiske Krav, og det, de skal staa i Forskud med for Staten, virker urimelig tungt i en Tid, da Skatterestancerne i Kommunerne giver sig livligt til Kende.

Statsrefusionen gaar langsomt, og ved Lovgivningen i forrige Rigsdagssamling udvidedes Omraaderne baade for Forsorg og den forsikringsmæssige Sociallovgivning her i Landet, saa jeg tror, at den Hjælp til Kommunerne, som vi har stillet op i vort Ændringsforslag, ikke alene vil være af Værdi, men af afgørende Værdi, fordi den træffer Kommunerne i en Periode, hvor de er haardt trængt ved Udvidelsen af Sociallovgivningen, og Restancerne — det ved vi alle — rundt omkring i Kommunerne har desværre ikke været aftagende i samme Grad.

Den højtærede Socialminister sagde, at han kunde fortælle om, hvordan det gik til, dengang Venstre havde Regeringen

og Ministeren maatte forhandle. Jeg kunde jo tænke mig, at Ministeren dengang har lovet sig selv: Hvis vi nogen Sinde skulde faa stor Magt nok, vil vi ikke være saadan! Men jeg kan forstaa, at der ikke har været nogen Ydmyghed hos Ministeren dengang, og ved den Forhandling, som har været ført i Udvalget, er der heller ikke givet Udtryk for nogen. Vi fra vor Side skal ikke beklage os; „hvad hjælper det, man græder, det gavner ingen Steder“. De Herrer har Magten, og de kan føre deres Forhandlinger i Udvalget, som de vil; der skal ingen Klagesuk komme over mine Læber, fordi vi afgiver Betænkning i et Møde med Ændringsforslag, som ikke har været forelagt Ministeren. Det kan ikke nytte os at græde over dette; Magthaverne kan udnytte Stillingen, og det gør de, og derfor siger jeg, at der er ikke noget at jamre over.

Det ærede Medlem Hr. Nøhr fremsatte nogle Bemærkninger, som jeg gerne vil knytte nogle andre Bemærkninger til. Det ærede Medlem citerede noget af det, jeg havde sagt ved første Behandling, og det var rigtigt citeret og ogsaa rigtigt sagt. Men vi maa regne med Vilkaarene, som de er her paa Rigsdagen, og derfor ogsaa med den Mulighed — selv om det gør mig ondt —, at Regeringens Forslag bliver Lov i praktisk talt uforandret Skikkelse. Hvad vil Følgerne saa blive deraf? For det første, at Alders- og Invaliderrentenyderne faar en Hjælp, de arbejdsløshedsforsikrede faar en Hjælp, og samtidig løfter man, som det blev paapeget bl. a. af det ærede Medlem Hr. Victor Larsen, Grænsen for Ydelse af Kommnehjælp. Det vil atter medføre, at Kommnehjælpsbeløbene vil være voksende, hvis ingen Særhjælp gives af Staten. Saa siger det ærede Medlem Hr. Nøhr, at det jo er en Anerkendelse fra Venstre af, at de vil være med til at lette Kommnehjælpsbyrden, og dette, siger det ærede Medlem, vil komme de socialistisk styrede Kommuner til gode.

Enten man nu ved Skæbnens Gunst eller Ugunst har faaet det, som det ærede Medlem kalder socialistisk Styre, i en Række Kommuner eller ikke, er det et økonomisk Spørgsmaal, der til syvende og sidst kommer til at foreligge, nemlig, at løfter § 297 paa Grund af disse Ændringer Grænsen for Kommnehjælp, vil Følgen blive, at Kommnehjælpsbeløbet vil være voksende, ikke alene for Opholdskommunen, men ogsaa de Refusionsbeløb, som vandrer ud til Fordeling over det ganske Land. Og der er det, vort Forslag tilsigter at løfte den Stig-